

Bon dia, princesa

Era dia 26 de novembre, i ella s'esperava en aquell banc del parc, com acostumava a fer cada matí. L'esperava a ell. Sabia que, al cap de deu minuts, ni un més ni un de menys, es presentaria i li diria: "Bon dia, princesa. Fa molt que m'esperes?", i que, just després de dir allò, li faria un petó als llavis. Un petó d'aquells que ella era incapaç d'oblidar.

Sabia, també, que tenia un regal per a ella, aquell regal que portava tant de temps esperant: unes entrades per al concert del seu grup preferit, que tocava a la ciutat el dia 27 de novembre. Feia ja tres anys que esperava anar-hi, al concert, i no havia tingut encara l'oportunitat. Per un moment, va imaginar-se allà, amb ell al costat, escoltant aquelles cançons que la transportaven tan lluny d'allà, a un món sense problemes ni desenganys. A un món on no passés el temps... Però ella era conscient que era un somni impossible, que el temps passava potser massa ràpid, sobretot amb ell.

Després del regal, l'abraçaria molt, molt fort, amb l'esperança que, l'endemà, quan ell obrís els ulls, encara la notés entre els braços. Mentre l'abraçada durés, ella li diria com l'estimava, fent servir les paraules més dolces que se li acudissin. i també sabia que la veu se li trencaria, que una llàgrima cauria galta avall i ell, quan es separessin, li preguntaria sorprès: "Petita, passa res?". Ella somriuria, pensant que ell no en tenia ni idea de tot el que li passava pel cap, i diria: "no, només que t'estimo molt".

Llavors, ella li donaria el seu regal: li havia fet un dibuix a partir de la primera fotografia que s'havien fet junts. Estava segura que ho recordaria, i que somriuria d'aquella forma que només ell sabia, i la faria somriure a ella també.

Després, s'agafarien de la mà i anirien a passejar, allunyant-se del banc on, fa tres anys, van gravar junts les seves inicials i el seu número, el vint-i-sis. Allunyant-se del record d'aquell dia nefast, aquell dia en què un cotxe va desviar-se de la trajectòria prevista, embestint-lo a ell i ocasionant-li una pèrdua de memòria que provocava que, cada dia, es despertés a dia vint-i-sis de

novembre de 2013, disposat a donar el seu regal, que portava tres anys caducat.

I ella no podia trencar-li la il·lusió, no n'era capaç. No podia mirar-lo als ulls i dir-li que mai no anirien junts a aquell concert, que no sabia quina raó tenia quan va dir: “m'agradaria que aquest dia durés per sempre...”.

De sobte, una veu va interrompre el fil dels seus pensaments:

-Bon dia, princesa. Fa molt que m'esperes?